

політики повинні розглянути поточні проблеми та забезпечити умови для довгострокового економічного зростання [2].

Концептуальні основи державного регулювання сталого розвитку країни складаються в гармонійному та збалансованому розвитку економічного, соціального, екологічного та інституційного компонентів, що реалізуються шляхом розробки, прийняття та реалізації відповідних стратегічних та концептуальних правових документів.

На даний момент можна поставити під сумнів ефективність правових, організаційних, управлінських та інституційних механізмів щодо державного регулювання сталого розвитку, адже більшість дій уряду та міністерств є достатньо безсистемними. Це зумовлено соціально-економічними потребами, а також ризиками, які мали тимчасовий характер, завданнями державної політики або комерційними інтересами власників великого приватного капіталу (холдингами та групами), що досить часто не узгоджуються із проголошеними напрямками реформування держави, а також стратегічними цілями, які мають на меті стабілізацію соціального становища в державі та створення бази для піднесення економіки [3].

В даний час перед Україною стоїть стратегічне завдання модернізації економіки на основі сталого розвитку. Одним з найпопулярніших методів державного регулювання сталого розвитку є система стратегічного планування, яка врівноважує економічні, екологічні та соціальні цілі довгострокового розвитку громади. У той же час досі не існує єдиного підходу до визначення, створення та розробки комплексної стратегії сталого розвитку, що базується на цілісному баченні. Питання сталого розвитку особливо важливе для України через високий рівень техногенного навантаження на його довкілля.

Таким чином, практичне втілення стратегій сталого економічного розвитку сприятиме процесу зміни якісних характеристик соціально-економічних систем у межах екологічних обмежень, щоб забезпечити можливості задоволення потреб майбутніх поколінь.

1. Андрощук Г.О., Жиляєв І.Б., Чижевський Б.Г., Шевченко М.М. Стратегія інноваційного розвитку України на 2010-2020 роки в умовах глобалізаційних викликів. Київ: Парламентське вид-во., 2009. 632 с.

2. Бойко А.В. Стійкість національної економіки: теорія, методологія, практика: монографія. Київ: Ін-т екон. та прогнозув. НАН України, 2014. 288 с.

3. Бурик З.М. Механізм державного регулювання в сфері сталого розвитку / Державне управління: удосконалення та розвиток [Електронний ресурс]: електронне наукове фахове видання. 2018. Вип. 2. Режим доступу: http://www.dy.nayka.com.ua/pdf/2_2018/31.pdf

4. Горбач Л.М., Плотніков О.В. Міжнародні економічні відносини: Підручник. К.: Кондор, 2005. 266 с.

5. Гук О.В. Взаємозалежність моделі сталого розвитку і конкурентоспроможність національної економіки / Науковий вісник Ужгородського національного університету. 2017. Випуск 14. С. 74-78.

6. Новікова В.С. Основні тенденції розвитку господарського законодавства зарубіжних країн з урахуванням принципу сталого розвитку. Юридичний науковий електронний журнал. 2017. № 3. С. 61-64.

Мірошник Р.О., Ярмола К.М.

Національний університет «Львівська політехніка»

РОЗВИТОК ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ УКРАЇНИ

Сучасний розвиток інноваційної діяльності України характеризується рядом особливостей та проблем. В умовах ринкової трансформації економіки України інноваційна діяльність відіграє важливу роль у формуванні економічного потенціалу країни, розвитку галузей народного господарства, створенні нових видів продукції, робіт та послуг, створенні нових робочих місць тощо. На даному етапі розвитку вітчизняної економіки в умовах жорсткої конкуренції, насиченості ринків важливе місце займають питання розробки і впровадження інновацій. Лише ефективна інноваційна діяльність буде запорукою успіху України. Інновації є рушієм для економічного, технологічного, політичного, екологічного та соціального розвитку суспільства. Необхідними передумовами розвитку ефективної та

прибуткової діяльності суб'єктів господарювання та вітчизняної економіки в цілому є розроблення нових методів та підходів до вивчення інноваційної діяльності, впровадженні нових принципів інноваційного розвитку, вивченні тих факторів та чинників, які стримують впровадження інновацій.

Інноваційна діяльність являє собою сукупність досліджень наукового, технологічного, організаційно-фінансового та маркетингового характеру, спрямованих на створення та запровадження інновацій [1]. Незважаючи на те, що проведення таких заходів не завжди вінчається успіхом, їх реалізація є необхідною, оскільки стає поштовхом до пошуку чогось нового.

Основним і визначальним критерієм розвитку інновацій є наявність кваліфікованого людського капіталу. Так, за даними [1], до складу працівників, задіяних у виконанні наукових досліджень та розробок, у 2019 році 21,4% становили кандидати наук та 8,2% доктори наук (що на 0,1 та 0,2% більше ніж роком раніше). Оцінювання інноваційного розвитку та ефективності інноваційної діяльності проводиться різними методами, одним з яких є Індекс ефективності інновацій, за яким Україна посідає 47 місце із 126 країн, втративши 4 позиції у порівнянні з 2018 р.

У 2019 році, в порівнянні із 2018 роком, Україна втратила позиції за рахунок скорочення витрат на дослідження та розвиток (з 50 на 54 позицію) та навчання (з 26 на 37 позицію). Основною причиною втрати позицій по підкатегорії «навчання» стало зменшення витрат на освіту у % до ВВП.

Відповідно до Закону України «Про інноваційну діяльність», здійснення досліджень та здійснення розробок в сфері інновацій можуть здійснювати промислові та венчурні підприємства, дослідні центри та дослідницькі університети [3]. Станом на початок 2019 року, 950 українських організацій займалися науковими дослідженнями і розробками, 48,1% з яких належать до державного сектора економіки, 37,0% – підприємницького, 14,9% – вищої освіти [1]. На сьогодні, в Україні функціонує 14 дослідницьких інститутів, які проводять дослідницьку та наукову діяльність, забезпечують інтеграцію науки та промисловості, та найголовніше, готують висококваліфікованих наукових працівників, які в подальшому зможуть впроваджувати наукові досягнення, брати участь в наукових розробках та прикладних наукових дослідженнях [4].

1. Державна служба статистики України. URL: <http://www.ukrstat.gov.ua>.
2. The Global Innovation Index 2019. URL: <https://www.globalinnovationindex.org/gii-2019-report>.
3. Закон України «Про інноваційну діяльність» // Відомості Верховної Ради (ВВР), 2002, N 36, ст. 266.
4. Дослідницький університет. URL: <https://uk.wikipedia.org/wiki/>.

Огінок С.В.

Національний університет «Львівська політехніка»

ОСОБЛИВОСТІ АДАПТАЦІЇ ТЕХНОЛОГІЧНОГО ПРОДУКТУ ДО ІНОЗЕМНОГО РИНКУ

Сучасні ринки товарів та послуг стають все більш складними, конкурентоспроможними та постійно змінюються. Щоб утвердитися на ринку, компаніям необхідно корегувати продукт таким чином, щоб він відповідав очікуванням та необхідній якості цільового ринку, іншими словами, був адаптованим. Багато аспектів адаптації продукту обговорювалися в науковій літературі, починаючи від невеликих змін у продукті, таких як специфікація або дизайн, до змін ринкової стратегії компанії, залежно від того, на якому етапі життєвого циклу перебуває продукт. Технологічні інновації можуть дозволити фірмі зберегти частку ринку та утримати клієнтів, особливо у зрілій і технологічно спричиненій промисловості, де ринок насичений, а споживачі поширюються на конкурентів, які легко копіюють продукт.